

Tatxí-Tatxó i la draga Draga

Hi havia una vegada un cavaller que anava tot sol pel món, d'una banda a l'altra per les valls i els camins.

Però no era un cavaller qualsevol. A aquest cavaller no li agradaven gens ni les batalles ni les guerres, ni les llances ni les destrals. La sang el marejava i no podia sofrir barallar-se.

Aquest cavaller es deia Jordi i era de molt bona pasta, no tenia mai pressa, i s'aturava a la vora dels rius per menjar pa i formatge i fer una bona becaina, pescar una mica i rentar-se els peus.

El que més li agradava al cavaller Jordi era rodar món amb el seu cavall, que es deia Tatxí-Tatxó, i conèixer gent i països nous, com un turista d'aquells que baden pels carrers.

Però el Tatxí-Tatxó s'avorria com una ostra, perquè ell es delia per lluitar contra monstres, córrer com el llamp i participar en tornejos.

El Jordi i el Tatxí-Tatxó discutien tot el dia i per això van decidir que el cavall faria de cavaller i en Jordi faria de cavall. Però ho van provar i el cavaller Jordi no podia dir fava, perquè el Tatxí-Tatxó pesava més que un burro mort. Van decidir deixar-ho córrer.

Tot fent camí, un bon dia van arribar a un país molt llunyà on vivien una princesa i un drac.

La princesa d'aquell país es deia Berta i no era pas una princesa d'aquelles que jeu en coixins i tot el dia es pentinen, es vesteixen de seda i es posen coloret a la punta del nas.

I ara! A la Berta li agradava bellugar-se, viure aventures, córrer, saltar, nedar, lluitar contra els monstres.

Un dia, la Berta es va escapar del castell del seu pare, va anar a una cova on vivia un drac, per lluitar-hi i guanyar-lo. Però el drac feia la migdiada, dormia com un liró i la Berta es va haver d'esperar que el drac es despertés. Al cap d'una bona estona, el drac va obrir els ulls, va veure la Berta i li va demanar estranyat:

- Per què has vingut, princesa, si es pot saber?

La Berta va respondre de seguida:

- Vinc a lluitar amb tu, drac fastigós! Au! Som-hi! Aixeca't i lluita!

Però el drac es va arronsar, perquè no tenia ganes de lluitar amb ningú. No era un drac, era una draga, dormia hores i hores, feia el mandra panxa enlaire i només sortia de la cova per menjar maduixes de bosc.

La draga Draga, que aquest era el seu nom, no era gens dolenta, no espantava els pagesos, no es cruspia les princeses. Era una draga molt però que molt tranquil·la, i la Berta no sabia què fer,

perquè dos no es barallen si un dels dos no ho vol.

La Berta va decidir quedar-se a viure a la cova amb la draga i així passaven els dies: la draga feia la migdiada tot el dia i la Berta tocava la guitarra tan malament com sabia.

Quan la princesa Berta va saber que el Jordi i el Tatxí-Tatxó havien arribat a les seves terres, va sortir a buscar-los perquè el cavaller Jordi lluités contra la draga Draga.

Quan els va trobar, la Berta li va dir al cavaller Jordi molt contenta que anés tot seguit a la cova a lluitar contra la draga Draga.

Al Jordi no li va fer gens de gràcia, però el Tatxí-Tatxó no s'hi veia de content, perquè per fi lluitaria contra un drac! El gran moment havia arribat!

El Jordi i el Tatxí-Tatxó van entrar a la cova on vivia la draga Draga. I el Jordi, amb moltíssima mandra, es va encarar amb la draga. Però la draga va badallar i es va gratar la panxa, perquè no tenia la més mínima intenció de lluitar. I el Jordi, tampoc, aquesta és la veritat.

El Tatxí-Tatxó estava que treia foc pels queixals i va cridar al seu amo, el cavaller Jordi:

- Au, tros de tanoca, lluita amb el drac! Comporta't com un cavaller, ximple, que ets un ximple!

Però en Jordi no en tenia gens de ganes. El Tatxí-Tatxó va sortir a buscar la princesa Berta més empipat que una mona, perquè ja en començava a estar tip d'aquell cavaller tan pacífic i tan bonifaci: com a cavaller, el Jordi era un rave!

A dins de la cova, el cavaller Jordi va trobar que la Draga era una dragueta ben bufona, molt mansa i molt simpàtica, i de seguida es van enamorar. I quan la Draga li va demanar que li fes un petó, el Jordi no s'ho va pensar dos cops.

Mentrestant, la Berta i el cavall també feien petar la xerrada. La Berta va veure que el Tatxí-Tatxó era com ella, que també li agradava córrer món buscant aventures i lluitant contra els monstres. De seguida es van fer amics, i van veure que seria millor marxar plegats, i que el Jordi es quedés a viure amb la draga Draga. I per celebrar-ho, es van fer un petó.

A partir d'aquell dia, la princesa Berta va cavalcar per tots els països, regnes i comtats, i es va enfrontar amb tots els dracs que es va trobar per aquests mons de Déu, que són molts i molt variats, des de la Xina fins a Matadepera.

I el Tatxí-Tatxó estava més feliç que un anís, perquè la princesa Berta es va convertir en la millor cavallera del món. Tothom la coneixia amb el nom de la cavallera Berta, perquè cavalcava molt bé i no la guanyava ningú.

Guió: Enric Gomà

-

Amb el
suport de

-

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta **5480**](#) |
- - [Idiomes](#)
 - [Català](#)
 - [Castellano](#)
 - [English](#)